

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobkyně: **BGA group, s. r. o.**, se sídlem K Babě 595/17, Brno-Medlánky, zastoupena Mgr. Karlem Neubertem, advokátem se sídlem Oldřichova 1, Třebíč, proti žalované: **Česká obchodní inspekce, ústřední inspektorát**, se sídlem Štěpánská 15, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 12. 3. 2010, č. j. 11 Ca 278/2009 - 15,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobkyně BGA group, s. r. o. se domáhá u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by bylo zrušeno usnesení Městského soudu v Praze ze dne 12. 3. 2010, č. j. 11 Ca 278/2009 - 15, a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Městský soud v Praze (dále také „městský soud“) napadeným usnesením ze dne 12. 3. 2010, č. j. 11 Ca 278/2009 - 15, zastavil řízení o žalobě společnosti BGA group, s. r. o. proti rozhodnutí ústřední ředitelky České obchodní inspekce ze dne 23. 7. 2009, č. j. ČOI 12497/2009/0100/3000/2009/Be/Št, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí ředitele inspektorátu České obchodní inspekce Jihomoravský a Zlínský ze dne 24. 3. 2009, č. j. ČOI 2451/2009/3000/R/R a současně potvrzeno toto prvostupňové rozhodnutí o uložení pokuty žalobkyni ve výši 10.000,-Kč za porušení ustanovení § 4 odst. 3 zákona č. 634/1992 Sb. o ochraně spotřebitele, ve znění pozdějších předpisů, v návaznosti na ustanovení § 5 odst. 2 téhož zákona, jehož se dopustila tím, že dne 27. 2. 2009

na www.backlight nabízela spotřebiteli dámské rifle Diesel 01, jež byly neoprávněně označeny ochrannou známkou Diesel. Městský soud při svém rozhodování vyšel z toho, že v této věci byl soudní poplatek splatný podáním žaloby. Jelikož žalobkyně s podanou žalobou nezaplatila soudní poplatek, vyzval správní soud tuto účastnici řízení, aby zaplatila uvedený poplatek ve výši 2000 Kč do tří dnů (správně do deseti dnů) ode dne doručení výzvy (žalobkyně byla současně poučena v této výzvě o následcích nezaplacení soudního poplatku). Tato výzva byla doručena zástupci žalobkyně dne 30. 10. 2009, ale žalobkyně ani její zástupce na ni nereagovali a soudní poplatek nezaplatili. Jelikož se tato výzva k zaplacení soudního poplatku minula účinkem, vyzval správní soud přímo žalobkyni k zaplacení tohoto poplatku s poučením o následcích nevyhovění výzvě. Tato výzva, v níž byla stanovena desetidenní lhůta k zaplacení soudního poplatku, byla doručena žalobkyni dne 14. 2. 2010. Soudní poplatek však žalobkyně ani její zástupce nezaplatili do dne vydání usnesení, k němuž došlo 12. 3. 2010. Jelikož žalobkyně nezaplatila soudní poplatek ani po dvou výzvách k dodatečnému zaplacení a neuvedla žádné skutečnosti bránící zaplacení tohoto poplatku, musel městský soud řízení o žalobě zastavit podle ustanovení § 47 písm. c) s. ř. s. za použití ustanovení § 9 odst. 1 zákona č. 541/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů(dále jen „zákon o soudních poplatcích“).

Proti tomuto usnesení městského soudu podala žalobkyně jako stěžovatelka (dále jen „stěžovatelka“) včasnou kasační stížnost, která se obsahově opírá o ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., v níž uvedla, že soudní poplatek již byl uhrazen.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadené usnesení městského soudu při vázanosti rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.), a jelikož neshledal ani vady uvedené v odst. 3 citovaného ustanovení, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, dospěl k závěru, že kasační stížnost není opodstatněná.

Řízení o žalobě stěžovatelky proti rozhodnutí ústřední ředitelky České obchodní inspekce ze dne 23. 7. 2009, č. j. ČOI 12497/2009/0100/3000/2009/Be/Št, bylo městským soudem zastaveno právem, a nic na tomto závěru nemění ani dodatečné zaplacení soudního poplatku za podání žaloby ve výši 2000 Kč dne 26. 3. 2010.

Je tomu tak proto, že stěžovatelka, ač s podanou žalobou nezaplatila uvedený soudní poplatek, nereagovala ani na výzvu správního soudu ze dne 21. 10. 2009 k zaplacení tohoto poplatku do deseti dnů ode dne doručení této výzvy, která byla doručena zástupci stěžovatelky dne 30. 10. 2009 (stěžovatelka byla současně poučena v této výzvě o následcích nezaplacení soudního poplatku). Podle současně platné judikatury správních soudů, je v souladu se zákonem praxe správních soudů doručovat výzvu k zaplacení soudního poplatku pouze zástupci účastníka řízení. Zaplacení soudního poplatku je zastupitelné jednání, při němž nedostatek osobní aktivity účastníka řízení nezpůsobuje neplatnost nebo neúčinnost takového úkonu, neboť jeho podstatou je, aby soudní poplatek byl zaplacen. Nejedná se proto o úkon, který by účastník řízení musel vykonat osobně (§ 42 odst. 2 s. ř. s.), naopak jde o typický úkon, který za účastníka řízení může vykonat jeho zástupce. Účinky doručení výzvy k zaplacení soudního poplatku proto nastávají u zastoupeného účastníka řízení doručením jeho zástupci. Městský soud proto postupoval správně, pokud výzvu k zaplacení soudního poplatku za podanou žalobu adresoval zástupci stěžovatelky a

nikoli přímo stěžovatelce. Jelikož soudní poplatek nebyl zaplacen ve lhůtě stanovené ve výzvě, tj. do 9. 11. 2010, již z tohoto důvodu byly splněny podmínky pro vydání usnesení o zastavení řízení o podané žalobě. Protože se tato výzva k zaplacení soudního poplatku minula účinkem, vyzval dne 12. 1. 2010 správní soud přímo stěžovatelku k zaplacení tohoto poplatku s poučením o následcích nevyhovění této výzvě. Tato výzva, v níž byla stanovena desetidenní lhůta k zaplacení soudního poplatku, byla doručena stěžovatelce dne 14. 2. 2010, která však soudní poplatek v této lhůtě rovněž neuhradila (do 24. 2. 2010). Stěžovatelka, případně její zástupce soudní poplatek neuhradili ani do dne vydání napadeného usnesení, k němuž došlo dne 12. 3. 2010. Jediná námitka kasační stížnosti, že stěžovatelka uhradila v otevřené lhůtě soudní poplatek proto nemá žádnou relevanci, neboť tento poplatek nebyl zaplacen do dne vydání napadeného rozhodnutí dne 12. 3. 2010, ale až později dne 26. 3. 2010.

V této věci však nemohlo být aplikováno ustanovení § 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích o zrušení usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení poplatku a o pokračování v řízení.

Z obsahu soudního spisu vyplývá, že kasační stížností napadené usnesení ze dne 12. 3. 2010, č. j. 11 Ca 278/2009 – 15, o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku nabylo právní moci dne 17. 3. 2010 (toto usnesení bylo doručeno zástupci stěžovatelky dne 17. 3. 2010 a žalované dne 16. 3. 2010). Dne 26. 3. 2010 pak byla městskému soudu doručena jednak kasační stížnost stěžovatelky proti tomuto napadenému usnesení městského soudu, v níž namítla, že soudní poplatek byl již zaplacen a jednak písemnost stěžovatelky, na níž její zástupce nalepil kolkové známky v hodnotě 2000 Kč s tím, že vyhovuje výzvě a jimi platí určený soudní poplatek. Obě písemnosti byly předány k poštovní přepravě dne 24. 3. 2010.

Podle ustanovení § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích nebyl-li poplatek za řízení splatný podáním návrhu na zahájení řízení, odvolání, dovolání nebo kasační stížnosti zaplacen, soud vyzve poplatníka k jeho zaplacení ve lhůtě, kterou mu určí; po marném uplynutí této lhůty soud řízení zastaví.

Podle ustanovení § 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení poplatku zruší soud, který usnesení vydal, je-li poplatek zaplacen ve věcech správního soudnictví dříve, než usnesení nabylo právní moci, a v ostatních věcech nejpozději do konce lhůty k odvolání proti tomuto usnesení. Nabude-li usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení poplatku právní moci, zaniká poplatková povinnost.

Rozhodnutí soudu ve věci správního soudnictví nabývá právní moci (§ 54 odst. 5 a § 55 odst. 5 s. ř. s.) dnem, kdy bylo doručeno účastníkům, a to uplynutím posledního okamžiku tohoto dne. Účastník zaplatí soudní poplatek dříve, než usnesení (o zastavení řízení pro nezaplacení poplatku) nabylo právní moci (§ 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích), i tehdy, učiní-li tak v den, kdy usnesení nabylo právní moci (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2008, č. j. 5 Afs 1/2007 - 172, dostupný na www.nssoud.cz).

Z ustanovení § 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích vyplývá, že zaplacení poplatku ve věcech správního soudnictví dříve, než usnesení o zastavení řízení pro

nezaplacení poplatku nabylo právní moci, má za následek, že usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení poplatku, ačkoli je řádně doručeno účastníkům řízení, nenabývá právní moci. V tomto případě soud, který usnesení vydal, své usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení poplatku zruší a může pokračovat v řízení a vydávat další rozhodnutí o věci.

Pokud však ve věcech správního soudnictví soudní poplatek nebyl zaplacen dříve, než usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení poplatku nabylo právní moci, pak usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení poplatku nabude jeho doručením účastníkům řízení právní moci a soud, který toto usnesení vydal, již nemůže toto své usnesení podle § 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích zrušit a v této věci vydávat další rozhodnutí o věci. Je tomu tak proto, že mu v tom brání překážka věci pravomocně rozhodnuté. Zákon o soudních poplatcích ani jiný zákon neumožňuje městskému (krajskému) soudu zrušit své pravomocné usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení poplatku a tedy rozhodovat třeba i záporným způsobem o případném návrhu účastníka řízení na zrušení svého pravomocného usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení poplatku.

V této věci, která patří do správního soudnictví, nebyl zaplacen soudní poplatek za podání žaloby do právní moci napadeného usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku (§ 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích), tj. do 17. 3. 2010, ale až dne 26. 3. 2010 (kdy došlo k obliteraci /znehodnocení/ kolkové známky soudem). Toto usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku, jenž nabylo právní moci dne 17. 3. 2010, tvoří od tohoto data překážku věci pravomocně rozhodnuté, která proto znemožňuje zrušit napadené usnesení ze dne 12. 3. 2010, č. j. 11 Ca 278/2009 - 15 a vydávat další rozhodnutí o věci.

Ze všech uvedených důvodů Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost stěžovatelky směřující proti napadenému usnesení Městského soudu v Praze ze dne 12. 3. 2010, č. j. 11 Ca 278/2009 - 15 (§ 110 odst. 1 poslední věta s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud rozhodl o kasační stížnosti rozsudkem bez jednání, protože mu takový postup umožňuje ustanovení § 109 odst. 1 s. ř. s.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., za použití ustanovení § 120 s. ř. s. Žalobkyně jako stěžovatelka ve věci úspěch neměla a podle obsahu spisu úspěšnému správnímu orgánu žádné náklady v řízení o kasační stížnosti před soudem nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. září 2010

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu